

May 2013

‘கீசின்’ என்ற மரபியல் நூல் பாதிக்கப்பட்ட குழந்தைகளைப் பராமரிக்க பல செவைகள் செய்து வருபவர்...

NIA கல்வி நிறுவனத்தின் - யுவக்தி விருது (யோதூநல்த்துறை) பெற்றவர்...

தன்னலம் கருதாமல் பொதுநலத் துறையில் யங்காற்றிவரும் ஆய்வாளர்....

டாக்டர்

B.R.லட்சுமி அவர்களுடனான்

நேர்காணல்

அறிமுகமாய் சில வார்த்தைகள்

திருநெல்வேலி மாவட்டம் அம்பாசமுத்திரம் பக்கத்தில் பிரம்மதேசம் என்ற சிறிய கிராமம் தான் எங்கள் சொந்த ஊர். பிறந்தது கேரளாவாக இருந்தாலும் நான் வளர்ந்தது தாமிரபராணி ஆற்றில்தான். திருநெல்வேலியை சேர்ந்தவர் என்று சொல்வதற்கே சந்தோஷமாக இருக்கிறது. என் படிப்பு துவங்கும் வேலையில் நாங்கள் தாத்துக்குடி வந்தோம். அப்பா கெமிக்கல் இன்ஜினியர், அம்மா, தாத்தா, பாட்டி, தம்பி, அண்ணன் தங்கைகள் என நான் வளர்ந்தபோது என்னைச் சுற்றி எப்போதும் நிறைய மனிதர்கள் இருப்பார்கள். தாத்துக்குடியில் ஸ்பிக் காலனியில்தான் என் ஆரம்பக் கல்வியை துவங்கினேன். பின்பு உயர்நிலை பள்ளிப்படிப்பை முடித்தபோது எனக்கு இரண்டு வாய்ப்புகள் இருந்தன. ஒன்று, நான் பொறியியலை தேர்வு செய்யலாம். அல்லது மருத்துவம். நல்ல மதிப்பெண்கள் பெற்றிருந்தேன். அப்போது எனக்கு மருத்துவம் - பயோகெமிஸ்டர் படிக்க வேண்டும் என்ற ஆர்வம் அதிகமாக இருந்தது. அந்தக் காலத்தில் பயோகெமிஸ்டர் பயில்வதற்கு சிறந்த நிறுவனமாக திகழ்ந்தது.

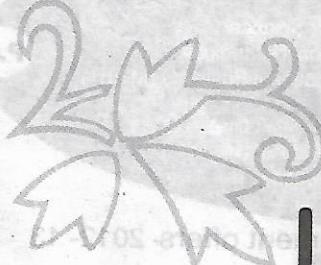

அ வினா சி
வி ஸ்க ம
கல்லூரி. என்
கனவுகள் புலரத்
துவங்கியது அவினாசி

விங்கம் கல்லூரியில். அங்கு பயோகெமிஸ்டர் துறையில் சேர்ந்தேன்.

உங்களுக்கு விருப்பமான துறை என்பதைத் தாண்டி, இந்தக் துறை மீதான புரிதலை அந்த இளம் வயதில் உங்களுக்கு ஏற்படுத்திய சம்பவம் அல்லது மனிதர்களை குறித்துச் சொல்லுங்கள்?

- கனிகல்ட்க்ஷி

மனாநிறைவே

மிக முக்கியம்

4

என்னுடைய கல்லூரி நாட்கள்தான் எனக்கு அந்தப் புரிதலையும், சரியான குழலையும் ஏற்படுத்திக்கொடுத்தது. அங்கு நிகழும் தினசரி பிரார்த்தனைகள் துவங்கி, சிறந்த அறிஞர்களின் உரைகள், கருத்துகள், அவினாசிலங்கம் செட்டியார் அய்யா அவர்களின் வழிகாட்டுதல் எனப் பலதும் என்னைச் செதுக்கியது. என்னுடைய இளைஞரைப் படிப்பின்போது சேர்மேனாக இருந்தேன். அந்தப் பொறுப்பினால் அய்யா அவர்களுடனும், ராஜம்மாள் தேவதான் அம்மா அவர்களுடனும், இன்னும் பல அறிஞர்களுடனும் அருகிலிருந்து பல வற்றை கற்றுக்கொண்டேன். கல்லூரியின் முக்கியப் பொறுப்பில் இருந்ததால் ஏராளமான நிகழ்ச்சிகள், கருத்தரங்குகள் என பல நிகழ்வுகளை நடத்தும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. மார்கழி மாதத்தில் நாங்கள் திருப்பாவை பாடி, பஜனைகள் எல்லாம் நடத்து வோம். மொத்தத்தில் என்னுடைய என்னை ஒட்டமும், என்னுடைய கல்லூரியின் குழலும் ஒன்றாக இருந்தது என்னுடைய கற்றுக்குப் பெரும் உதவியாக இருந்தது.

என்னுடைய இளைஞர் முடிந்தவுடன் அங்கேயே என்னுடைய முதுகலை பயோ கெமிஸ்டரி படிப்பையும் தொடர்ந்தேன். மேலும் ஓர் மாணவியாக இருந்த பருவத்தில் நான் அண்ணாந்து பார்த்து வியந்த மனிதர் அவினாசிலங்கம் செட்டியார் அய்யா அவர்கள். அவருடைய எளிமை என்னை ஆச்சரியப்பட வைத்தது. முன்னாள் கல்வி அமைச்சராக இருந்தபோதும் தினசரி பிரார்த்தனை கூட்டங்களுக்கு வருவார். சிறு குழந்தைகளுடன் உரையாடல் நிகழ்த்துவார். “யிகவும் நல்ல குழந்தைங்க. அறிவான குழந்தைங்க” என இன்னும் பல உற்சாகமான வார்த்தைகளை குழந்தைகளிடம் பயன்படுத்துவார். அது தங்களை குறித்த ஓர் நேர்மறையான எண்ணத்தை குழந்தை குறித்த ஒன்றியமைப்பு எற்படுத்துவதைக் கண்டிருக்கிறேன். அவர் அறிவியலை குறித்துச் சொல்லும் கருத்துக்கள் எனக்குப் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தின.

அவர் சொல்லார், “அறிவியல் என்பது மக்களுக்குப் பயன்படவேண்டும். மக்களுக்கு உபயோகப்படாத எந்த ஓர் அறிவியலாலும் பயனில்லை” என்று. இந்த அளவுக்குத்தான் நான் மாணவியாக இருந்தபோது அவர் கூறியதன் ஆழம் எனக்குப் பிடிபட்டது. முதல் நிலை அறிவியலாகட்டும், உயர்நிலைக்கு வளர்ந்த அறிவியலாகட்டும். அறிவியலுக்கு என்று ஓர் இலக்கு இருக்க வேண்டும். அது மனிதர்களை சென்று சேர வேண்டும் அல்லது உபயோகமாக சென்று சேரவேண்டும்.

தொழிற்சாலைகளுக்கு சென்று சேரவேண்டும் பரிசோதனைக் கூடங்களில் ஏதோ சிலவற்றை கலக்கினோம், தூர வீசினோம் என்பதாக அறிவியல் முடிந்து விடக் கூடாது. என வேலை, எங்கு யாரை, எப்படிச் சென்று சேர்கிறது என்ற இலக்கு எனக்கு தெரிந்திருப்பதுதான், என வேலையை குறித்து எனக்கு இருக்கும் பெரும் மனதிறைவு. இந்த நிறைவுதான் ஒவ்வொரு தொழிலும் மிக முக்கியமானது. இந்தப் புரிதலை எனக்குக் கற்றுத்தந்தது எங்கள் கல்லூரி மற்றும் அய்யா அவர்கள்.

எல்லா வெற்றியாளர்களுக்கு பின்னும் தடைகளைத் தாண்டி வந்த தருணங்கள் இருக்கும். உங்களுக்கும் இருந்ததா? இருந்தால் அதை எப்படித் தாண்டி வந்திருக்கள்?

கல்லூரிப் படிப்பு வரை எல்லாம் சுகமாகத் தான் இருந்தது. என பெற்றோரும் என்னுடைய முதுகலைட்டுப்பட்டம் முடிந்ததும் திருமணம் என்பதில் உறுதியாக. இருந்தார்கள் அதற்கேற்றாற் போல என திருமண

வாழ்வையும், சென்னை ஐஜிடியில் முனைவர் படிப்பையும் ஒன்றாகத் துவங்கினேன். திருமணமான ஓராண்டில் குழந்தை குழந்தையை வைத்துக் கொண்டு, குடும்பத்தை பார்த்துக் கொண்டு, படிப்பைத்தொடர்வது சவாலாக இருந்தது. இருந்தாலும் அது எனக்குப் பிடித்திருந்தது. ஆனால் எதிர்பாராத விதமாக என்னுடைய முனைவர் பட்டத்தை முடிக்கும் முன், என் கணவரை ஒரு விபத்தில் இழந்தேன். அப்போது எனக்கு திருமணம் ஆகி ஜந்தாண்டுகள், என் குழந்தைக்கு நான்கு வயது.

நான் எப்போதும் மனபலத்தை நம்புவன். எப்போதும், எல்லோருக்கும் நான் சொல்வது ஒன்றுதான். “நாம் தப்பி செய்திருந்தா மட்டும்தான் பயப்படனும். இல்லை என்றால் வாழ்க்கையில்

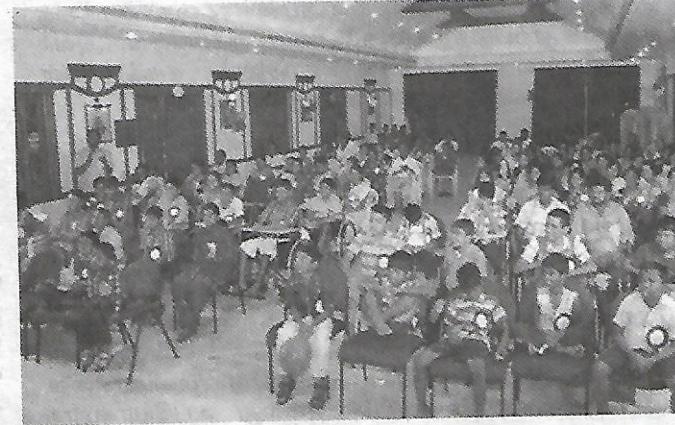

எதுக்கும் பயப்பட தேவையில்லை.” இதை பரிபூரணமாக நம்பினேன். காரணம், நாம் செய்யும் நன்மைகள் நம்மைக் காக்கும் என்ற எண்ணத்தோடு தான் நான் வளர்க்கப்பட்டேன். நல்லதையே சொல்லிக் கொடுத்த குடும்பம், கல்லூரி என அனைத்து நற்சிந்தனைகளும் எனக்குப் பக்க பலமாக இருந்தன. நான் வருந்துவதைப் பார்த்து நல்ல ஆரோக்கியத்தோடு இருந்த என் குழந்தையும் வருந்துவதை என்னால் உணரமுடிந்தது. நாங்கள் எப்போதும் அவனுக்கு உலகின் சிறந்தவற்றை கொடுக்க வேண்டும் என்று நினைத்திருந்தோம். அந்தச் சூழலில் என்னுடைய எல்லா சக்திகளையும் திரட்டி நான் மேலெழ வேண்டியதாய் இருந்தது. என் மனமெழுச்சிக்கு உறுதுணையாக இருந்தது என் குடும்பம்.

என்னிடம் எது இருந்தது. எது இல்லை என எதுவும் எனக்குத்தெரியாது. என் கணவர் இருந்த வரை நானும் ஒரு குழந்தையைப் போலவே இருந்து விட்டதால் என்னால் அந்தச் சூழலைப் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. அச்சமயத்தில் ஐஜிடியில் முனைவர் பட்டம் முடித்திருந்ததால் எனக்கு நிறைய வெளிநாட்டு வேலை வாய்ப்புகள் வந்தன. என் குழந்தையை தனியாக வெளிநாடு எடுத்துச் சென்று வளர்க்க எனக்கு விருப்பம் இல்லை. எனக்கு

நம் கலாச்சாரத்தின் மீது மிகுந்த நம்பிக்கை உண்டு. ஒரு புறம் தனியாக வளர்க்க தெரியம் இல்லை என்றாலும் அவன் இந்தியாவில் வளர வேண்டும் என்பதை விரும்பினேன். மேலும் அவன் சிறப்பாக வளர வேண்டும் என்றால் மனதளவில் நான் ஆரோக்கியமாக இருக்க வேண்டும் என்பதும் எனக்குப் புரிந்தது. அந்த வேதனையான குழலைத் தாண்டி வர வேண்டும் என்றால் நான் எப்போதும் ஏதோவொரு விஷயத்தில் என்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்று முடிவு செய்தேன். அதற்கு ஒரு வேலை தேவை என்பதில் திடமாக இருந்தேன்.

என்னுடைய முதல் வேலைக்காக நான் மட்டும் தனியே சிங்கப்பூர் சென்றேன். உள்நாட்டுக்கும் வெளிநாட்டுக்கும் வருவதும் போவதுமாக தொடர்ந்தது என வேலை. அந்த தருணத்தில் என் தாயார்தான் என் குழந்தையை கவனித்துக்கொண்டார். சிங்கப்பூரில் மிக நல்ல வாய்ப்பு. நிறைய கற்றுக்கொண்டேன். என் வாழ்க்கையில் நடந்தவற்றை எல்லாம் தாண்டி மிக கடினமாக உழைத்தேன். அப்போதுதான் படுத்தால் உடனே உறக்கம் வரும். எதையும் சிந்திக்கக்கூட நேரம் இருக்காது. நம்முடைய கலாச்சாரங்கள் என்னை பலமுறை உடைத்துப்போட்டிருக்கிறது. ஆனாலும்கூட எப்படியோ நாம் எழுந்து வந்து விடவேண்டும் என்ற உத்வேகம்தான் என்னை எழுந்து நிற்கச் செய்தது. ஒருவர் இறந்தது நம்முடைய தவறில்லை. நாம் அந்த வருத்தத்தைத் தாண்ட வேண்டும். அதற்கு உறுதுணையாக இருந்து படிப்பு. பெண்கள் படிக்க வேண்டும் உலகத்தை தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்பது என் கருத்து.

ஆண்கள் உடலளவில் பலமிக்கவர்களாக இருந்தால், பெண்கள் மனதளவில் பலமிக்கவர் களாக இருக்கவேண்டும். என் பாட்டி சொல்வார் “எது போனாலும் மனது போகக்கூடாது. என்னா மனசு போயிடுச்சன்னா அப்பறம் ஒண்ணுமே பண்ண முடியாது”. நானும் என் மனதைத் தேடல் நிறைந்தாக வைத்துக்கொண்டேன். என்னை நானே தட்டி எழுப்பிக்கொண்டேன். இன்பம் வந்தாலும் சரி. துன்பம் வந்தாலும் சரி, நான் மனதார நம்புவது ஒன்றைத்தான். “எதுவாக

SSE

**SSE MULTI TRADING
INDIA PRIVATE LIMITED**

77087 07777
96004 63333

DISTRIBUTORS தேவை

திருப்பூர் மாவட்டத்தில் புதிதாக துவங்கப்பட்டுள்ள நமது நிறுவனத்திற்கு ஏரியா வாரியாக DISTRIBUTORS தேவைப் படுகிறார்கள்.

மிகக் குறைந்த முதலீட்டில் FRANCHISE எடுத்துக் கொள்ளும் வாய்ப்பு, இதன் மூலம் தினமும் அதிக வருமானம் பெறும் வாய்ப்பு உள்ளது.

வீட்டிற்கு தேவையான அனைத்து பொருட்களும் நமது நிறுவனத்தில் உள்ளன. (M.R.P விலைக்கே மளிகை, கார்மெண்டஸ், ஹோம் அப்ளையன்ஸ், எலக்ட்ரானிக்ஸ்)

இருந்தாலும் கடந்து போகும். இன்பழும் கடந்துபோகும். துன்பம் மிக நிச்சயமாக கடந்து போகும்". வாழ்க்கையில் அதுவும் ஓர் கட்டம். அதைத் தாண்டிவிட்டேன்.

நிறுவனங்களில் பணியாற்றிய நீங்கள் பொதுநலவுறையில் ஈடுபட்டது எப்படி?

28 வயது முதல் 38 வயது வரை நிறுவனங்களில் பணியாற்றினேன். எனக்கு பொது நலத்துறையில் பணியாற்றுவதில் விருப்பம். என் மகன் ராகவ் 9ஆம் வகுப்பு பயிலும்போது, ஒவ்வொரு பெண்ணாக ப்ராஜெக்ட் ஒன்றைத் துவங்கினேன். ஊட்டச்சத்து குறித்தும் நான் பயின்றிருந்ததால், அத்துறையில் என் ப்ராஜெக்டை துவக்கினேன். அதற்கு அரசின் நிதியுதவியும் கிடைக்கும்படியான சூழல் அமைந்தது. ஆனால் எதிர்பாராத விதமாய் அந்த வருடம் சனாமி தாக்கியதால், அரசாங்கத்தின் நிதியுதவி கிடைக்காமல் போனது. என்னுடைய ப்ராஜெக்ட் குறித்து விளக்க, 'சுந்தரம் மருத்துவ அறக்கட்டளை'க்குச் சென்றேன். அவர்கள் தத்தெடுத்திருந்த கிராமங்களையும் உள்ளடக்கியது என்னுடைய ப்ராஜெக்ட் என்பதால் அந்த மருத்துவமனை இயக்குனரிடம் விபரங்களைக் கூறி விளக்கினேன். அப்போது அவர்கள் "ரூசீன்" என்ற ப்ராஜெக்ட் குறித்துச் சொல்லி அதற்கான மரபணு பரிசோதனைக் கூடத்தைத் துவங்கி, பாதிக்கப்பட்ட சூழந்தைகளுக்கு மரபணு சோதனைகள் செய்வதற்கான பொறுப்பை எடுத்துக்கொள்ள தயாராக உள்ளீர்களா? என்று கேட்டார்கள். இந்தப் ப்ராஜெக்டில் மருத்துவரீதியாக மருத்துவர் விவிஸ்வநாதன் அவர்களும் என்னுடன் செயல் படுவார் என்று கூறியிருந்தார்கள். இந்த வாய்ப்பை குறித்துச் சிந்திக்க கொஞ்சம் அவகாசம் தேவை என்று கூறிவந்தேன்.

"ரூசீன்" என்பது ஒருவகை மரபியல் நோய். அந்நோய்க்கான தீர்வு இன்றுவரை கண்டுபிடிக்கப்படவில்லை. ரூசீன் நோய் தாக்கிய சூழந்தைகளை கண்டறிவதுதான் இந்த ப்ராஜெக்டின் பிரதானமாக இருந்தது. அப்போது "ரூசீன்" குறித்த ஆய்வுகள் இந்தியாவில் அதிகமாக செய்யப்படாமல் இருந்தது.

எனக்குப் புதியவற்றை கிரகித்துக் கொள்ள எப்போதும் பிடிக்கும். புதியவற்றைக் கண்டு ஒருபோதும் ஒதுங்க மாட்டேன். சிங்கப்பூர் வேலை, பின்பு ஓர் அமெரிக்க சார்பு நிறுவனத்தில் பணிபுரிந்தபோது என எல்லா இடங்களிலும் புதிய பணிகளை, யுத்திகளைக் கையாண்ட அனுபவம் எனக்கிருந்தது. ஆனால் அவையெல்லாம் வணிகரீதியான வேலைகள். நாம் என்னதான் உழைப்பைக் கொட்டி ஆய்வு செய்தாலும் அந்தப் பொருட்களின் தரத்திலோ, விலையிலோ மற்றவற்றிலோ நமக்கிருக்கும் கருத்துக்களை வெளிப்படையாகக் கூறும் வாய்ப்புகள் குறைவு. இது என் மனதை எப்போதும் உறுத்திக்கொண்டேயிருந்தது. 1 ரூபாய் மதிப்புள்ள

பொருள் சந்தைப்படுத்தப்படும்போது 100 ரூபாய் என்று விவசாயிகளை, பொதுமக்களை சென்று சேர்கிறபோதும் மனம் வருத்தமாக இருக்கும். எனவே வணிகரீதியான வேலையை விடவும் பொதுநலத்துறையில் பணியாற்ற வேண்டும் என்று கீழ்ப்பினேன். நான் எதிர் பார்த்ததைப் போல் பொதுநலத்துறையில் வாய்ப்பு கிடைத்தாலும், இதுவரை இந்தியாவில் "ரூசீன்" குறித்து எதுவும் செய்யப்படவில்லை என்பதாலும் இந்த வாய்ப்பு என்னை வெகுவாக ஈர்த்தது.

பொறியியல் என்றால் அதில் இருக்கும் பல பிரிவுகள் குறித்த விழிப்புணர்வு பாமர மக்களிடம் ஒரளவு இருக்கிறது. ஆனால் மருத்துவத்தில் உங்களைப் போன்று ஆய்வுத்துறையில் உள்ளவர்களும், மருத்துவர்களும் எப்படி வேறுபடுகிறார்கள்?

நாங்கள் வைத்தியம் பார்க்கும் மருத்துவர்கள் அல்ல, ஆய்வாளர்கள். எந்த ஓர் உயிரினமாக இருந்தாலும் சரி, செடி, மிருகம், நுண்ணுயிர்கள் என எதுவாக இருந்தாலும் அதில் தொழில்நுட்பம் நுழைகிறபோது, அதை “பயோடெக்னாலஜி” என்கிறார்கள். நான் ஆரம்பநிலை பயோடெக்னாலஜி யும், பயோடெக்மிஸ்டரியும், என்னுடைய முனைவர் பட்டத்தின்போது மரபியலும் படித்துள்ளேன். மற்ற நாடுகளில் எல்லாம் மருத்துவ ஆய்வாளர்களும் மருத்துவர்களும் இணைந்து, கைகோர்த்து ஒரே இலக்குடனும் புரிதலுடனும் செயல்படுகிறார்கள். இதற்கு அந்நாட்டு கலாச்சாரம், மக்களின் அனுகுழறை, கல்விகுழறை, நாட்டின் வளர்ச்சி எனப் பலதும் காரணம். ஆனால் இந்தியாவை பொறுத்தவரை மருத்துவத் துறையில் ஆராய்ச்சி என்பது மிக மிகக் குறைவு. மருத்துவரும் ஆராய்ச்சியாளரும் சேரும் போதுதான் சிறந்த மருத்துவ ஆராய்ச்சிகள் நடக்கும். நோயாளிகளின் நல்வாழ்விற்கு இருவரும் இணைந்தே செயல்படவேண்டும். அந்த வாய்ப்பு இந்தியாவில் குறைவு. மருத்துவர்கள் என்றால்

“கடவுளுக்கு அடுத்த ஸ்தானத்தில்” வைத்து போற்றப்படுகிறார்கள். ஆய்வாளர்கள் என்பவர்கள் ஒரு “டெக்னீஸியன்” என்றாலில் மட்டும்தான் பார்க்கப்படுகிறார்கள்.

மருத்துவத்துறையை விரும்பிய நீங்கள் மருத்துவருக்கான படிப்பை தேர்ந்தெடுக்காமல் ஆய்வு என்ற களத்தை தேர்வு செய்ததன் காரணம்?

எனக்கு மருத்துவம் விருப்பம்தான். ஆனால் எனக்கிருந்த தேடல் வேறு, என் உள்மன ஆசைக்கு பதில் சொல்லும் விதமாய் நான் பயோடெக்னாலஜி என்ற துறையை தேர்வு செய்தேன். இது எனக்கு எப்போது புரிந்தது என்றால், 38 வயதிற்கு மேல் எல்லோருக்கும் ஒரு முதிர்ச்சி வரும்.

அப்போது நான் ரூசின் சம்பந்தமாக பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தேன். அப்போதுதான், நான் தேர்வு செய்த களம் எத்தனை மனநிறைவானது என்பதை உணர்ந்தேன். “எப்போது வேலையும் தேடலும் ஒன்று சேர்கிறதோ அப்போது அது, வெறும் வேலையாக இருக்காது. அதையும் தாண்டிய உணர்வை பெறுவீர்கள். அந்த வேலையில் உங்களை முழுமையாக ஈடுபடுத்திக்கொள்வீர்கள். வேலை என்ற அசதியே இருக்காது. இன்னும் நிறைவே செய்ய வேண்டும் என்று ஏங்கிக்கொண்டேயிருப்பீர்கள்.”

“ரூசின்” என்பது என்ன? அதில் உங்கள் பங்கு என்ன..?

நான் ரூசின் பணியை துவங்கியபோது இந்தியாவில் அதைக் குறித்த எந்த முயற்சியும் அதிகமாக இல்லை. அந்த நோய் தாக்கப்பட்ட குழந்தையை மருத்துவரிடம் அழைத்துச் சென்றால், “வீட்டுக்கு அழைத்துப் போய்விடுங்கள். இனி ஒன்றும் செய்ய முடியாது” என்றுதான் சொல்வார்கள். இது ஒரு மரபியல் நோய். இது ஆண் குழந்தைகளை மட்டும்தான் தாக்கும். இந்த நோய் தாக்கப்பட்ட குழந்தை பிறக்கும்போது சாதாரண குழந்தைகளைப் போலவே நல்ல முறையில் பிறக்கும், எந்தக் குறையும் தெரியாது. குழந்தைக்கு 3 வயது நெருங்கும்போது அவர்கள் வளர்ச்சியோடு சேர்ந்து அவர்களிடம் உடல் குறைபாடுகளும் வளர ஆரம்பிக்கும். மூன்று வளர்ச்சியில் எந்தக் குறையும் இருக்காது. அவர்கள் அறிவான குழந்தையாக, திறமையான குழந்தையாக இருப்பார்கள். 3 வயதிற்கு மேல் அவர்கள் வளர்க்கு துவங்கும்போது, கெண்டைக் காலில் வீக்கம் ஏற்படும். அடிக்கடி விழுந்தெழுவார்கள். சிறிது காலத்தில் தானாக எழுந்து நடக்க முடியாத சூழல் உருவாகும். பின்பு நுனிக்காலில் நடப்பார்கள். 12 - 13 வயதிற்கு மேல் முழுவதுமாக சக்கர நாற்காலியில் தான் அவர்களின் அசைவிருக்கும். இது தசை மற்றும் நரம்பு சம்பந்தமான நோயாகவும் இருப்பதால், இருதயமும், நுரையீரலும் பாதிக்கப்பட்டு மூச்சுத்தினறலுடன் அவர்களின் இறுதிக்கட்டத்தை நெருங்குவார்கள். இவர்களின் வாழ்நாள் 20 வயதுக்குட்பட்ட இளமைக்காலம் வரைதான்.

எப்படி இறக்கும் குழந்தைகள் தானே என அப்படி யேவா விட முடியும்? இந்தக் குழந்தைகளையும் குடும்பத்தையும் வழிநடத்த அக்கறை மிகுந்த மனிதர்கள் தேவை. இவர்களுக்கு ஏதாவது செய்ய வேண்டும் என்று தோன்றியது. இந்தப் பணியை துவங்கியபோது எனக்கு எதுவுமே தெரியாது. இதனுள் போகப் போக, இந்நோய் தாக்கப்பட்டவர்களுக்கு கரம் கொடுக்க நிறைய செய்ய வேண்டியுள்ளது எனத் தெரிந்தது. நல்ல படியாக பிறக்கிற குழந்தை, மூன்று வயது வரை அழகர்க இருந்துவிட்டு நம் கண் முன்னே வளர்ந்து நம் கண் முன்பாகவே அவர்களை இழக்க நேரிடுவது எவ்வளவு பெரிய கஷ்டம். இதற்கு ஏதாவது செய்தே ஆகவேண்டும் என்று தோன்றியது.

குழந்தைக்கு இந்நோய் இருப்பதைக் கண்டறிய வேண்டும் என்றால் அக்குழந்தையின் தொடையில் இருந்து சிறிய சதையை எடுத்து பரிசோதிப்பார்கள். இப்போது அந்தப் பரிசோதனையை செய்ய மூன்று எம்.எல்.இரத்தம் போதுமானது. இது மாதிரியான மனிதனேயமிக்க மாற்றங்களைத்தான், நான் கொண்டு வர விழைகிறேன். இந்நோய் பாதிக்கப்பட்ட குழந்தைகளை கண்டறிவதும், மரபணு ஆராய்ச்சி மூலம் அந்நோயை உறுதி செய்வதும், மேற்கொண்டு பிறக்காமல் தடுப்பதும், அவர்களுக்கான நலத்திட்டங்களை செயல் படுத்துவதும், கவுன்சிவிங் வழங்குவதும்தான் இந்நோய் சம்பந்தமாக நாங்கள் ஆற்றி வரும் பங்கு. எல்லாவற்றுக்கும் மேல் இங்கு வழங்கப்படும் சேவைகள் அனைத்தும் பாதிக்கப்பட்ட குழந்தைகளுக்கு இலவசமாக வழங்கப்படுகிறது. இந்நோய் குறித்து பல தகவல்களையும், உதவிகளையும் பெற வருகிறேன். இந்த வலைதளம் உதவியாக இருக்கும்.

உங்களுக்குப் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்திய மனிதர்?

எரிக் ஹாப்மேன். இவர் அமெரிக்காவின் 'சில்ட்ரன் நேஷனல் மெடிக்கல் சென்டரில்' மரபியல் துறையின் தலைவராக உள்ளார். "ரூசீன்" குறித்து அறிந்து கொள்ள அமெரிக்கா சென்றிருந்தேன். அப்போது நான் பார்த்து வியந்த மனிதர் இவர். அவர் வேலை செய்யும் நேர்த்தி, கடைநிலை டெக்னீஷியனிடம்கூட பேசும் பாங்கு என அனைத்தும் வியப்பிற்குள்ளாக்கியது. இன்று ஒரு பெரிய மனிதரைச் சந்திக்க வேண்டும் என்றால் எத்தனை நேரம் காத்துக்கிடக்க வேண்டியுள்ளது. ஆனால் பெரும் மதிப்பும் புகழும் வாய்ந்த மனிதர் எரிக். இவர் எப்போது, யாரை சந்திக்கிறார் என அனைத்தும் இணையதளத்தில் வெளிப்படையாகக் கிடைக்கும். நாமே சென்று அதில் அப்பாயின்மெண்ட் புக் செய்து கொள்ளலாம். மிகவும் எளிமையான மனிதர். 2.30 மனிக்கு அவரை சந்திக்க வேண்டும் என்று அப்பாயின்மெண்ட் வைத்துக்கொண்டு, நாம் 2.25க்குச் சென்றுவிட்டால், நம்மிடம் 5 நிமிடத்தில் வருவதாக தகவல் சொல்வார். 5 நிமிடம் கழித்து, நாம் அவர் இருக்கும் இடத்திற்கு செல்லும்பொரு கூட காத்திருக்க மாட்டார். நம்மிடத்திற்கே அவர் வந்து விடுவார். உட்கார நாற்காலி இல்லையென்றால் தரையிலேயே உட்கார நாற்காலி இல்லையென்றால் தரையிலேயே

எப்போதும் மகிழ்ச்சியாக இருப்பார். இவையெல்லாம் நான் பார்த்து வியந்த விஷயங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் மேல் அவர் ஒரு நல்ல மனிதர். உலகில் பல நல்ல மனிதர்கள் இருக்கிறார்கள். ஆனால் நாம் சரியானவர்களைச் சந்திப்பதுதான் கடவுளின் ஆசீர்வாதம்.

பல வெளிநாட்டு பணிவாய்ப்புகள் வந்த போதும், அவையனைத்தையும் புறந்தள்ளி இந்தியாவில் பணியாற்ற வேண்டும் என்ற உந்துதலை ஏற்படுத்திய சம்பவம் எது?

ENGLISH HANDWRITING

Correspondence Course

Eligibility for Admission

School students from std 4 to 12

D.T.Ed., B.Ed., Degree & Diploma students

School teachers and interested persons

Duration : 3 Months

For Application and Prospectus SMS your E-mail ID or send self-addressed stamped (Rs. 5) envelope to

The Director

Green Garden Centre for Handwriting

147, Sri Sai Complex, Thadagam Road, Venkitapuram,
COIMBATORE - 641 025.

Phone : 0422-2442332 Mobile : 99940 44667

E-mail : greengaarden@yahoo.com

GREEN GARDEN

CENTRE FOR HANDWRITING

நான் கூடின் சம்பந்தமாக பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தபோது காவில் செருப்புக்கூட இல்லாமல் ஒரு பெண்மணி வந்தார். அவர் தன்னுடன் நான்கு ஆண் குழந்தைகளை அழைத்து வந்தார். முதல் குழந்தைக்கு 7 வயது, அடுத்து 5 வயது, பின்பு 3 வயது, ஒரு குழந்தையை கையில் ஏந்தி வந்திருந்தார். அப்பெண்ணின் முதல் குழந்தை அடிக்கடி விழுந்து எழுகிறது என்று கூறினார். நாங்கள் முதல் குழந்தையை பரிசோதிக்கத் துவங்கினோம். அப்போது நாங்கள் கண்டறிந்த மற்றொரு விஷயம், அப்பெண்ணின் இரண்டாம் குழந்தையின் கெண்டைக் காவில் வீக்கம் இருந்தது. பின்பு ஒவ்வொரு குழந்தையாக பரிசோதிக்கத் துவங்கியதில், நான்கு குழந்தைகளுக்கும் இந்நோய் இருந்தது தெரிந்தது. அந்தத் தாய் உடைந்து போனார். சரியான விழிப்புணர்வு இல்லாததால் அனைத்துக் குழந்தைகளையும் பறிகொடுக்கும் நிலை. இந்நோயால் அதிகம் பாதிக்கப்படுவது குழந்தை என்பதை விடவும், தாய்மார்கள்தான் அதிகம் வேதனைக்குள்ளாகிறார்கள். கிராமப் புறங்களில் இன்னும் ஏராளமான தாய்மார்கள் இந்நோய் குறித்த விழிப்புணர்வே இல்லாமல் இருக்கிறார்கள் என்பது வருத்தத்திற்குரிய விஷயம். இந்தச் சம்பவம் என்னை வெகுவாகப் பாதித்தது.

நாம் இந்தியாவிலேயே இருக்க வேண்டும் என்ற உந்துதலை ஏற்படுத்தியது.

இந்த நோய் சம்பந்தமான பணிகளைத் துவங்கும்போது, பல சிரமங்களைச் சந்திக்க வேண்டியிருந்தது. ‘போதும் இந்த வேலை’ வேறு களத்தில் பணியாற்றலாம் என்பது போன்ற சோர்வு வரும். அப்போது என்னுடைய இளைய சகோதரர் சொல்வார். “நோயால் பாதிக்கப்பட்ட குழந்தைகளை நினைத்துக்கொள். அவர்களை மனதில் மையப்படுத்து. இவர்களுக்கு முன் அனைத்துச் சவால்களும் கரைந்துபோகும்” என்பார். அது மிக உண்மை இந்தக் குழந்தைகளும், குடும்பமும்தான் இந்தியாவிலேயே என பணியை தொடர்வதற்கான காரணம்.

விருதுகளும் அங்கீகாரங்களும் இப்போது உங்களை நோக்கி வந்த வண்ணம் உள்ளன. இதை எப்படி உணர்கிறீர்கள்?

விருதுகளை இலக்காகக் கொண்டதல்ல நம் வேலை. நாம் செய்வதை திருந்தச் செய்ய வேண்டும். ஆனால் ஒரு சாதாரண மனிதராக இந்த அங்கீகாரங்கள் உற்சாகத்தை தருகின்றன. என்னை

விடுவும் இளைஞர்கள் என்னோடு பணியாற்றும் என் குழுவினர் மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைகின்றார்கள். அவர்கள் செய்யும் வேலை குறித்து அவர்களே சிறப்பாக உணர்கிறார்கள். நாம் சரியான இடத்தில் இருக்கிறோம். சரியான பணியை செய்கிறோம் என்ற உணர்வுதான் முக்கியம்.

“தேசிய ஊரக நலவாழ்வு குழுமம்” மற்றும், பொது சுகாதாரம் மற்றும் நோய் தடுப்பு மருந்துத் துறை, MDCRC என்ற மரபனு மையத்துடன் இணைந்து, தமிழகத்தின் 5 சுகாதார மாவட்டங்களில், DMD மற்றும் SMA நோய்களால் பாதிக்கப்பட்ட குழந்தைகளைச் சுண்டறியவும், மேலும் இந்நோய்களால் பாதிக்கப்பட்ட குடும்பங்களின் அடுத்த தலைமுறைகளைப் பாதிக்காமல் இருக்கவும், ஒரு திட்டத்தை செயல்படுத்திக் கொண்டு வருகிறோம். தற்போது இத்திட்டம்

கோவை, திருப்பூர், தாராபுரம், ஈரோடு மற்றும் சேலம் ஆகிய 5 சுகாதார மாவட்டங்களில் செயல் படுத்தப்பட்டு வருகின்றது.

மேலும் இந்திய மருத்துவ ஆராய்ச்சியில் பெரும் பங்கு வகிக்கும் ஐசிஎம்-ஆர் (Indian Council For Medical Research) தேசிய அளவில் ஜீசின் சம்பந்தமான பணியை துவங்குவதற்கான ரெஜிஸ்டரியை எடுத்துக் கொள்ளச்சொல்லி எங்களைச் சேட்டு க் கொண்டது. நாங்களும் அதற்கான வரைவை சமர்ப்பித்துள்ளோம். சிறிய அளவில் துவங்கப்பட்டு இன்று ஒரு தேசிய அங்கீகாரத்தை பெறுமளவு வளர்ந்திருப்பது எங்களுக்குப் பெரும் ஊக்கம் கொடுத்துள்ளது.

விருதுகள், அங்கீகாரங்கள் ஒருபுறம் மற்றொருபுறம் என்னைப் பெரிதும் உற்சாகப் படுத்தியது, என் குடும்பம், என் மகன் ராகவ், என்னோடு பணியாற்றும் என் குழுவினர், இவர்களின் ஒத்துழைப்பு, ஊக்கம், உந்துதல் இவைதான் அனைத்து வெற்றி களையும் சாத்தியமாக்கியிருக்கிறது.

இளைஞர்களுக்கு நீங்கள் சொல்ல விரும்புவது?

நுனி ப்புல் மேயாதீர்கள். எதிலும் முழுமையாக ஆழ்ந்து பாருங்கள். நம்முடைய பாரம்பரியம் ரொம்ப அழகானது. வாழ்க்கையும் ஆரோக்கியமும் வேறு வேறு அல்ல. இந்தியாவில் சிறந்த பாரம்பரிய மருத்துவம் இருந்தது. வீடும் சமையலறையுமே மருத்துவமனையாக இருந்த காலங்கள் உண்டு. துளசிச்செடி, மூலிகைகள் என்ப பலதும் நம்மைச் சூழ்ந்திருந்தன. அப்போதெல்லாம் மருத்துவர்களிடம் செல்லவே தேவை இல்லை. இந்தப் பாரம்பரியத்தை மேதுவாக இழந்து கொண்டிருக்கிறோம். அதை இந்தத் தலைமுறையும் இழந்து விடக் கூடாது. அவர்கள் நம் கலாச்சாரத்தை, வாழ்க்கை முறையை ஆயுர்வேதத்தை மீட்டெடுக்க வேண்டும்.

மேலும் இளைஞர்களுக்கு சேவையின் ருசியை காட்ட வேண்டும். அவர்கள் கல்லூரி முடித்து வெளியே வருவதற்குள் ‘பிறருக்குக் கொடுப்பதன்’ சுவையைக் காட்டிவிட்டால் போதும். மீதி வாழ்க்கையை அவர்கள் பார்த்துக் கொள்வார்கள். பிறரின் புகழ்ச்சிக்காக கொடுக்காமல் நம்முடைய மனோபலத்தை பெருக்கிக் கொள்வதற்காக, ஆத்ம திருப்தியை பெருக்கிக்கொள்வதற்காக கொடுக்க வேண்டும். இன்றைய இளைஞர்கள் மிகக் கூர்மையானவர்கள், நூட்பமாகச் சிந்திக்கக் கூடியவர்கள். சரியானதாத்தையும் ஞானத்தையும் கொடுத்தால் அவர்கள் செல்ல நெடுந்தாரம் உண்டு” என்று கூறிய மருத்துவர் B.R.லஷ்மி அவர்களுக்கு உலகத்தாரத்தில், ஒரே கூரையின் கீழ் ஜீசின் நோய்க்கான அத்தனை வசதிகளையும் ஏற்படுத்த வேண்டும் என்பதே கனவாம். பொதுநலத் துறையிலும், இந்தியாவின் பாரம்பரிய மருத்துவத்திலும் இன்னும் பல சாதனங்களை அவர் நிகழ்த்த நம் வாழ்த்துக்கள்.